

Ömrümde Gün Bitti Hicrana Kanmaktan

— Yazan Adam · 14 Aralık 2011

Gönül

kimselere sevdalı değil

Ruhum heveslerin esareti

altında işveleşen har-ı can değil

Nefsim

felaha erişmek

için azmeden edep değil,

kalbim hüznün içinde kime kefil

Aşk,

gönlüme inşirah sunan

vecdin arefesinde bekleyen

bir umut değil, vaatte değil

Ne vakit

sıkıntıya düşsem

Hesapsızlığın akibetinde

acziyetime kanıp hayıflansam

İçinden

çıkamadığım bir hal için

Allah kerimdir diye

anlamsız bir tesilli arasam

İlla ki

kerim olduğunu bildiğim

halde nefsimi paye çıkarsam,

sonra da şakın olsam

Acınmak

bana düşer bilirim

Ne kadar densizliğim varsa

iradem için zafiyetlerimdir itiraf ederim

Kalbi

lekekeri nasıl

görmezden gelirim, ruhun
fırkatine erişmek için niyaz eylerim

Kimseye
bir sözüm yok,
boyun bükerim,aklımı
kullanmadığım için mahcup nefesim

Her halin
bir derdi vardır
İçinden geçilen zamanın
hicranında ağlayan sessiz bir nazardır

İçinde
gizlediği gam
nasıl bir hardır,hissetmeyen
gönüller kurak bir sahradır

Ruhumun
insicamı bahtım için
suskun bir vicdandır,
keder nefsim için niye eftaldir

Yazdığım
nameler kar etmiyor
Okunmayan meramlar
şevkime refakat eylemiyor,niye üzüyor

Bıktırmak
kime ne fayda veriyor,
suskun kalmak mı gerekiyor,
bilmem ki kim neler söylüyor

Neden
bunca gayret
sessizliğin akıbetinde inliyor,
çekinceler acaba gayrete geliyor

Sus artık

ey kalem, sırrınla göç
Ruhunun fırsatine erişsin
artık beklenen vech, gözyaşlarını seç

İçine akıt,
lal olan halini sakla konuşma
artık, nefesler usanıyor kimler üşengeç

Neden
hasredersin melalini,
hangi merakın niyazındadır
akıbetin hülyalardan geç

Başını yasla
ve sakince ağla
Ne kadar kalın kalmışsa düşen
yaprakların halinde ki hicranda yaşa
Hazan
her halin vicdanında,
umutlar kanatlanıp bahtınla
buluşmadıkça usanma

Ümitsizlik
hüsrandır,yeis içinde
nefeslenmek ne kadar
vicdanın için manay-ı aşktır

Mustafa CİLASUN